

Arrest

nr. 110 828 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Uruguayaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 5 februari 2013 werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, wegens gebrek aan voldoende bewijzen van een duurzame relatie, onder bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing.

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee Jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980, Betrokkene brengt

onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maai ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor;-

- verklaringen van derden: deze hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen niet op hun echtheid gecontroleerd worden;

- Gebruikte GO-Passen en Railpassen. Deze staan niet op naam en kunnen niet aanvaard worden als een bewijs van de relatie;

- Daarnaast legt betrokkene boekingen voor van reizen die gebeurden op de volgende data: 28-07-2012 tot 04-00,2012, 25,07,2011 tot 01,08,2011, 10,08,2007 tot 15-08,2007 en 26.12.2012 tot 27.12.2012

Deze tonen niet aan dat er een duurzame relatie tussen beide was.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven hét grondgebied van het Rijk t& verlaten binnen 30 dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"de manifeste appreciatiefout en de schending van : De artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verenigd met het principe van goed beheer. AANGEZIEN de bestreden beslissing een verblijf aan verzoeker weigert om de volgende redenen: (...). TERWIJL de motivering van de tegenpartij ontoereikend en niet afdoende is en zodoende de plicht tot formele motivering schendt die zich opdringt aan de verwerende partij overeenkomstig de voorgenoemde wettelijke bepalingen; Dat de verwerende partij ten eerste een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle documenten die neergelegd werden op de gemeente van Gent bij de introductie van de aanvraag ; Dat verzoeker een document had neergelegd afkomstig van de Dienst Burgerzaken/Huwelijken van de Stad van Gent, dat aantoonde dat verzoeker en zijn partner zich op 26 mei 2011 aangediend hebben op de dienst huwen en samenwonen om informatie te bekomen omtrent de wettelijke samenwoning (stuk 2); Dat deze wettelijke samenwoning uiteindelijk werd geakteerd op 24 juli 2012 ; Dat het een zeer belangrijk document betrof aangezien het de duur van de relatie tussen verzoeker en zijn partner aantoonde ; Dat de tegenpartij er duidelijk geen rekening mee heeft gehouden, hoewel het neergelegd werd op de gemeente samen met de aanvraag ; Dat de tegenpartij zo zijn verplichting tot formele motivering van bestuurshandelingen evenals het principe van goed beheer schendt, aangezien zij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier; Dat de tegenpartij ten tweede weigert rekening te houden met de elementen die neergelegd werden door verzoeker bij zijn aanvraag tot verblijf ; Dat er geen rekening gehouden werd met de getuigenissen van derden, omdat deze een gesolliciteerd karakter zouden hebben en niet op hun echtheid gecontroleerd zouden kunnen worden ; Dat de tegenpartij eveneens weigert rekening te houden met de GO- en RAIL- Passen die verzoeker gebruikt om zijn vriend te bezoeken in Gent, aangezien er geen naam op staat; Dat er verder ook geen rekening gehouden werd met de reservaties van de reizen voor twee personen die verzoeker voorlegde; Dat deze elementen in hun geheel echter hadden moeten leiden tot het oordeel dat de voorwaarden van artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 vervuld zijn ; Dat zij de realiteit van de relatie sinds december 2007 tussen verzoeker en zijn partner aantonen; Dat zij samenwonen in Gent sinds april 2010 ; Dat verzoeker echter, in het begin van hun relatie, in Brussel woonde in de (...) te 1170 Watermael-Bosvoorde ; Dat hij, aangezien zijn partner in Gent woonde, steeds over en weer is gereisd om samen tijd door te brengen ; Dat dit aangetoond wordt door de Go en Rail-passen toegevoegd aan de aanvraag (stuk 3), die de vele heen- en weerreizen tussen Brussel en Gent tussen december 2007 en april 2010 aantonen, datum waarop zij zijn gaan samenwonen in Gent, in de (...), 9000 GENT ; Dat de verwerende partij deze documenten niet in aanmerking wil nemen aangezien zij niet op naam zijn; Dat het echter algemeen geweten is dat Go en Rail-passen nooit op naam zijn, en zij, ondanks dit feit, een ernstige aanwijzing vormen van het feit dat verzoeker enorm veel keren het traject Gent- Brussel heeft afgelegd tussen december 2007 en april 2010 ; Dat de verwerende partij deze elementen op een geïsoleerde wijze onderzoekt en ze totaal niet in verband stelt met de andere bewijselementen die toegevoegd werden aan de aanvraag tot verblijf van verzoeker, hetgeen in strijd is met het principe van goed beheer ; Dat de verwerende partij bovendien

ook de verklaringen van derden niet in aanmerking wil nemen, die benadrukken dat verzoeker en zijn partner reeds gedurende twee jaar samenwoonden, aangezien deze een 'gesolliciteerd karakter' zouden hebben en 'niet op hun echtheid gecontroleerd zouden kunnen worden' ; Dat de verwerende partij ook hier deze verklaringen afzonderlijk analyseert, zonder ze op enige wijze in verband te brengen met de andere stukken ; Dat men dient vast te stellen dat deze getuigenissen, wanneer zij in hun geheel bekeken worden samen met de andere administratieve stukken, een zekere bewijskracht hebben ; De tegenpartij kan dus niet zonder meer stellen er geen rekening mee te houden; Dat het echter niet te onderschatten valt hoe moeilijk het is een relatie te bewijzen als men 'sans- papier' is en reeds gedurende een lange tijd samenwoont met zijn partner zonder echter als zodanig officieel geregistreerd te zijn; Dat de facturen die voortkomen uit de samenwoning steeds op naam van de partner van verzoeker werden betaald ; Dat verzoeker zich niet kon inschrijven op het adres zolang een echte samenwoning niet werd aangegaan; Dat verzoeker en zijn partner eerst wilden uitzoeken of een echt leven als samenwonend koppel werkte vooraleer dit wettelijk te bevestigen; Dat de getuigenissen van derden, die verzoeker en zijn partner goed kennen en eveneens op de hoogte zijn van de echtheid van hun relatie, dus uiterst noodzakelijk zijn om de realiteit en de duur van deze relatie aan te tonen ; Dat er dus rekening mee had moeten worden gehouden ; Dat de tegenpartij zijn verplichting tot formele motivering van de administratieve handelingen zoals zij voortkomen uit de bovengenoemde wettelijke bepalingen bijgevolg schendt; Dat de verwerende partij, in dezelfde zin, ook niet eenvoudigweg de reservaties voor de reizen op naam van Mijnheer R.C., partner van verzoeker, naast zich neer kon leggen (stukken 7 tot 10); Dat deze reizen expliciet de namen vermelden van Mijnheer R.C. én Mijnheer J.R. (verzoeker) als deelnemers aan de reis, en eveneens duidelijk vermelden dat er één enkele kamer met dubbel bed werd gehuurd voor twee personen, hetgeen geen enkele twijfel laat bestaan over de aard van hun relatie ; Dat de tegenpartij wederom de bovenvermelde bepalingen schendt ; Dat verzoeker ten derde bij huidig verzoekschrift bijkomende stukken wil toevoegen die een bewijs vormen van de echtheid van enerzijds zijn relatie met Mijnheer R.C. en anderzijds het feit dat zij sinds 2010 samen wonen ; Dat deze stukken inderdaad niet werden neergelegd bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag, maar dat verzoeker aan Uw Raad vraagt deze mede in rekening te nemen aangezien verzoeker niet kon voorzien dat zijn aanvraag geweigerd zou worden door de objectieve elementen die hij had toegevoegd in twijfel te trekken; Dat verzoeker ook niet gevraagd werd door de tegenpartij extra bewijsmiddelen aan te brengen, waardoor hij deze elementen niet eerder heeft kunnen bijbrengen ; Dat verzoeker eerst een waterfactuur bijbrengt op naam van Mijnheer R.C., zijn partner, voor het adres (...), 9000 GENT van 7 februari 2010 (stuk 11), en een tweede factuur, eveneens op naam van Mijnheer de R.C. voor datzelfde adres van 21 februari 2013 (stuk 12) waarbij op de tweede pagina het waterverbruik weergegeven wordt voor de jaren 2011, 2012 en 2013; Dat men kan vaststellen dat het waterverbruik op dit adres tussen 2010 en 2011 bijna verdubbeld is, hetgeen uiteraard aantoonde dat een tweede persoon zijn intrek heeft genomen op dit adres tijdens het jaar 2010; Dat hij vervolgens aan dit verzoekschrift een kopij bijvoegt van zijn rekeninguittreksels sinds de maand augustus 2010 (stuk 13) ; Dat deze rekeninguittreksels de naam "R.D.B.D.L.F.F.J." vermeldt, aangezien verzoeker, die niet legaal in het land verbleef, een rekening heeft moeten opendoen op naam van één van zijn vrienden, Mijnheer R.D.B. ; Dat u zal vaststellen, bij aandachtige analyse van de bankkaart die overeenkomt met deze rekening en waarvan eveneens een kopij wordt toegevoegd, (stuk 14) dat deze kaart wel degelijk op naam staat van verzoeker hetgeen voldoende aantoonde dat hij titularis is van deze rekening ; Dat u eveneens zal vaststellen dat het grootste deel van de afhalingen of andere betalingen van verzoeker sinds augustus 2010 plaatsgevonden hebben te Gent, hetgeen aantoonde dat zijn dagelijks leven zich in die stad afspeelt en dus een bijkomende aanwijzing vormt van de effectie samenwoning met zijn partner te Gent, (...), sinds 2010."

2.1.2. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het document van de Dienst Burgerzaken/huwelijken van de stad Gent, waarbij wordt verklaard dat hij en zijn partner zich op 26 mei 2011 hebben aangediend op de dienst 'huwen en samenwonen' om informatie te bekomen omtrent de wettelijke samenwoning. Hij stelt dat dit document de duur van hun relatie aantoonde. De overige neergelegde stukken, met name de GO en RAIL- passen en de getuigenissen van derden, zouden samen de realiteit van de relatie sinds 2007 aantonen. Hij stelt dat zij sinds 2010 samenwonen en hij tot dan tussen Watermaal-Bosvoorde en Gent pendelde en dat de treinpassen, ondanks het feit dat daarop nooit een naam wordt vermeld, aantonen dat hij enorm veel keer het traject tussen zijn toenmalige woonplaats en die van zijn partner aflegde. De getuigenissen zouden een zekere bewijskracht hebben in het licht van het bovenstaande. Hij voert aan dat het enorm moeilijk is om een relatie te bewijzen voor een sans-papier en dat hij zich niet kon registreren op het adres van zijn vriend zolang zij niet officieel konden samenwonen. In die zin kon de verwerende partij ook niet de reisboekingen naast zich neerleggen. Bovendien wenst hij zich te beroepen op nieuwe stukken, gevraagd bij het verzoekschrift.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben (...)"*

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de verzoekende partijen niet heeft geschaad (cf. RvS 4 oktober 1994 nr. 49.427).

Gezien de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing werd ingediend op 7 augustus 2012 en verzoekers zich hebben aangeboden bij de bevoegde gemeentediensten om informatie te krijgen over wettelijk samenwonen op 26 mei 2011, heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek dat geen rekening werd gehouden met het document waarop dit gegeven wordt vermeld. Dit bewijst immers niet dat zij elkaar twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kenden, noch kan dit bewijzen dat zij één jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoonden. Verzoekers belangen zijn niet geschaad door de gegeven motivering. Aangezien alle koppels die een aanvraag indienen op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap zich ooit hebben aangeboden om informatie in te winnen, kan dit document ook geen andere bewijswaarde hebben dan met betrekking tot de datum waarop een koppel zich aanbiedt.

De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass, 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948, Arr. RvS 1993, z.p.; 16 juni 1998 Antwerpen, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. De Raad is in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangezien de neergelegde treinpassen geen naam vermelden, en overigens ook geen traject van deur tot deur, maar enkel van station tot station kunnen vastleggen, oordeelde de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze dat zij niet kunnen worden aanvaard als bewijs van een relatie. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te stellen dat verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter hebben. Noch is het op zich kennelijk onredelijk om te oordelen dat boekingen voor reizen op zich niet

aantonen dat er sprake was van een duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner in de wettelijk vereiste periode.

De wet vereist dat de aanvrager effectief bewijst dat er voorafgaand aan de aanvraag reeds gedurende een bij wet bepaalde periode sprake was van een duurzame relatie. De terminologie die in de wet wordt gebruikt, wijst erop dat er geen redelijke twijfel meer mag bestaan.

Waar verzoeker aanvoert dat alle aangevoerde bewijsmiddelen samen aantonen dat zij een duurzame relatie hadden sinds 2007, gaat hij voorbij aan het feit dat geen enkele van de door hem bij gebrachte bewijsmiddelen toelaat dit onbetwistbaar vast te stellen, en dit minstens gedurende de door de wet vereiste periode.

Hij formuleert niet op welke wijze in het bijzonder de samenvoeging van de bewijsmiddelen tot een niet betwistbare conclusie leidt dat zij minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar kenden en zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen of dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond.

Het feit dat de verwerende partij wijst op de gebreken in de bewijswaarde van elk van de voorgelegde stukken, betekent overigens niet dat die stukken niet samen worden bekeken bij de beoordeling van de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift stukken. Die stukken kunnen echter niet dienstig worden aangevoerd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en het proportionaliteitsbeginsel. AANGEZIEN de bestreden beslissing nergens een vermelding maakt van het respect voor het familiaal en privé-leven van verzoeker en zijn Belgische partner; TERWIJL er door de verwerende partij rekening diende gehouden te worden met het gezinsleven van verzoeker in België ; Dat artikel 8 E.V.R.M. als volgt bepaalt : (...) Dat artikel 8 E.V.R.M. in casu van toepassing is aangezien het wettelijk samenwonende betreft ; Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, er eerst moet worden nagegaan of er sprake is van een gezin en vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150); Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven een feitenkwestie is; Dat er in casu is er in ieder geval sprake van een gezinsleven aangezien het een wettelijke samenwoning betreft; Dat het in casu inderdaad een eerste toelating betreft, waarbij volgens de rechtspraak van het EHRM geoordeeld wordt dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM; Dat er in dit geval volgens het EHRM echter WEL onderzocht dient te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dat dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wanneer er na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, er een schending is van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37); Dat de tegenpartij in ieder geval een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek had moeten houden van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had. Dat in casu het bestaan van het familiale leven van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken door de tegenpartij; Dat er een risico bestaat op het uiteengaan van het koppel gevormd door verzoeker en zijn partner door de weigering tot toekennen van een verblijfstitel door de verwerende partij; Dat de verwerende partij, door geen aandacht te besteden aan de echtheid van de liefdesrelatie tussen verzoeker en zijn partner in België, niet alleen artikel 8 E.V.R.M. schendt, maar ook het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; Dat het als evenredig beschouwd kan worden ten opzichte van het te bereiken

doel van de wetgever, verzoeker de gezinshereniging met zijn partner te ontzeggen ; Dat de bestreden beslissing de voorwaarde van 'noodzakelijkheid in een democratische samenleving' opgelegd door paragraaf 2 van artikel 8 E.V.R.M. niet eerbiedigt ; Dat het op geen enkele manier blijkt uit de bestreden beslissingen dat de tegenpartij overgegaan is tot het in balans brengen van de belangen in het licht van de huidige situatie van verzoeker ; Dat er een individuele analyse dient gemaakt te worden dan de verblijfsaanvragen ; Dat er bijgevolg dient geoordeeld te worden, voor al deze redenen, dat er een schending heeft plaatsgevonden van artikel 8 E.V.R.M., evenals van het proportionaliteitsbeginsel; Dat voor deze redenen de beslissing vernietigd dient te worden;"

2.2.2. Verzoeker stelt dat er een risico bestaat op het uiteengaan van het koppel doordat aan verzoeker het verblijf niet wordt toegestaan. Verwerende partij had een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten voeren naar de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis had. De aangevoerde bepalingen zouden zijn geschonden omdat de verwerende partij geen aandacht besteedde aan de liefdesrelatie van verzoeker en zijn partner. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een onderzoek overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM werd gevoerd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat een toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Verzoeker heeft immers voor de eerste keer om toelating verzocht: de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat hij op grond van zijn relatie zou moeten worden gemachtigd tot verblijf, doch deze kritiek doet geen afbreuk doen aan de afdoende motivering van de bestreden beslissing.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC